

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník IV / Číslo 7+8

červenec + srpen 1999

Cena : 8 Kč

Chod'te s Pánem, ať už po horách, po pláži, dlažbě či asfaltu.
Příjemné prožití prázdnin a dovolených Vám přeje redakce.

Z obsahu:

Otec biskup
v Teplicích

STRANA 4

Kurs trvalých jáhnů

STRANA 6

Rozhovor:
Jan Chmelař

STRANA 8-9

Mariánská pouť
v Jizerských horách

STRANA 8-9

Žitavské „hladové
plátno“

STRANA 11

Jak se rodí Zdislava
(2. část)

STRANA 16

Reklama na kněžství

Die Tagespost (D): Vtipnou sérií plakátů chce upoutat pozornost na kněžství představený kněžského semináře v Bochumu Hans Thönnese. Na plakátu je vyobrazen sympatický mladý muž sportovního typu. Texty zní: „Kdo chce přinést světlo na svět, stane se elektrikářem nebo knězem“ nebo „Kdo chce otevírat srdce lidí, stane se chirurgem nebo knězem“. Smyslem je přivést pozornost k problematice kněžství. Thönneseovi je jasné, že mladí muži nebudou díky plakátům hromadně žádat o vstup do semináře. Prvními adresáty plakátů jsou kněží, jejich spolupracovníci v duchovní správě a farní společenství, protože se — podle Thönnese — v církvi málo hovoří o tématice kněžství.

Rusko: Jehovisti ano, jezuité ne

Moskva (Rusko)/KNA/KAP: Ruské ministerstvo spravedlnosti uznalo Svědky Jehovovy za náboženskou společnost. Ruské úřady tak připustily, že Svědkové Jehovovi působí v zemi již přes 50 let. Podle vlastních údajů mají Svědkové Jehovovi v Rusku 250.000 stoupenců.

Na druhé straně římská centrála jezuitů — největšího mužského katolického řeholního řádu — potvrdila, že řád nebyl v Rusku právně uznán. I jiné katolické řády musí počítat s tím, že budou v Rusku pracovat bez zajištěné právní základny.

Přes zamítnutí ministerstva spravedlnosti vedení řádu doufá, že v Rusku nedojde k závažnému omezení činnosti. Zařízení, která patří jezuitům, budou právně zajištěna prostřednictvím úředně uznaných apoštolských administratur v Moskvě a Novosibirsku.

Katolická biskupství Ruska jsou již uznána, existují však

potíže při registraci jednotlivých farností a při udělení povolení k pobytu zahraničním kněžím.

První ruští kněží

Petrohrad (Rusko)/KNA: Poprvé od tzv. „Velké říjnové socialistické revoluce“ v roce 1917 byli v Rusku vysvěceni katoličtí kněží. Moskevský katolický arcibiskup Tadeusz Kondrusiewicz vysvětil na kněze 23. 5. v Petrohradu tři mladé muže ve věku 27–42 let. Obřadu se zúčastnil také prefekt vatikánské Kongregace pro východní církve kardinál Achille Silvestrini.

V jediném ruském římskokatolickém semináři v Petrohradě studuje v současnosti 50 seminaristů. Seminář měl při založení v roce 1993 dvanáct studentů.

Die Tagespost (D): Katolická církev v Rusku zaznamenává po sedmdesáti letech pronásledování podivuhodný vzestup, uvedl sibiřský katolický biskup Joseph Werth. V jeho diecézi např. věřící v dobách pronásledování církve jezdili tajně k velikonoční zpovědi 5.000 km do Litvy; nyní k tomu potřebují již „jen“ 500 km.

Vatikán podporuje užívání internetu

Vatikán (VIS/KNA): K odpovědnému využívání internetu povzbuzuje Svatý stolec v dokumentu zveřejněném 1. 6. Papežskou radou pro kulturu v Římě. Dokument se zabývá otázkou pastorace kultury a nezakrývá nebezpečí, která s sebou nové technologie masové komunikace přinášejí. I přes kritiku, se kterou se dnes internet setkává, podporuje Papežská rada pro kulturu využívání této světové komunikační sítě pro šíření křesťanského poselství. Otvírá se zde vlastně jakési nové „misijní území“, na jehož rozvoji a kultivaci je

třeba kreativně a odpovědně pracovat.

Příkladem může jít premonstrátský klášter Wilten v Rakousku, do kterého je možné zavítat také prostřednictvím optického kabelu. Informační nabídka kláštera na internetu (www.stift-wilten.at) má již přes 300 stran. Virtuální hosté navštěvují prostory kláštera, prohlížejí si obrazy a naslouchají mnichům při modlitbě. Díky internetu může „cyber-bratr“ oslovit i lidi, s nimiž by se jinak nikdy neseťkal, např. mládež, která jinak nemá s církví žádný kontakt.

Církev a ekologie

Celje (Slovinsko): Postoj katolické církve k ekologickým otázkám byl hlavní náplní mezinárodního sympózia ve slovinském Celje koncem května. Setkání organizovala Rada evropských biskupských konferencí. Účastníci hovořili o možnostech vytvoření sítě církevních aktivit v ekologické oblasti. Představili také vzorové úspěšné projekty.

Delegáti konstatovali, že specifická role církve spočívá v aktivní podpoře nového životního stylu, který je založen na solidaritě a sociální spravedlnosti, a v motivaci k němu.

Královna vyznamenala kardinála

Anglie (KAP): Řád za zásluhy udělila anglická královna Alžběta II. westminsterskému arcibiskupovi kardinálu Basilu Humeovi, předsedovi katolické Biskupské konference Anglie a Walesu. Vyznamenání kardinála Huma bylo v katolických kruzích přijato s velkým uspokojením. Ještě dnes mají totiž členové královské rodiny zakázáno uzavírat sňatek s katolíky a také úřad premiéra nesmí vykonávat katolíci.

Kardinál Hume zemřel 17. června, pouhé dva týdny po obdržení vyznamenání.

Krok ke sblížení církví

Vatikán (KNA): Vatikán a anglikánské společenství se sblížily v důležitých teologických otázkách. Po dobu pěti let se komise biskupů a teologů z obou církví radila o obsahu dokumentu, podle kterého je anglikánská církev ochotna za určitých podmínek uznat papeže jako hlavu spojené církve i jeho neomylnost v otázkách víry.

Informační servis ČBK

Zdislava — měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství Římskokatolická farnost Janov nad Nisou, Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/38 00 15 e-mail: michal.podzimek@telecom.cz Biskupství LTM e-mail: biskupstvi_litomericke@unl.pvtnet.cz Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. Mgr. Michal Podzimek. Grafická spolupráce Jan Hrubý, sazba Jan Macek Jazyková úprava tohoto čísla: redakce Tiskne: TISK a REKLAMA Jablonec nad Nisou Nevýžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Distribuce: redakce — roční předplatné 125 Kč včetně poštovního, při hromadných objednávkách sleva Registrace: MK ČR 7397 ISSN 1211-3042 Ročník IV., číslo 7-8 Datum vydání: 10. 7. 1999 Uzávěrka příštího čísla: 10. 8. 1999 Cena jednoho čísla: 8 Kč Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeč v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze o prázdninách

Narozeniny

- 3. 7. Pavel Tomáš Genrt OFM — 67 let
- 10. 7. Jindřich Tomiček — 76 let
- 12. 7. Petr Kuba, jáhen — 43 let
- 15. 7. Grzegorz Czerny, jáhen — 27 let
- 16. 7. Antonín František Švercl OP — 68 let
- 16. 7. Alexander Siudzik CSsR — 44 let
- 16. 7. Alfréd Volný, jáhen — 41 let
- 17. 7. Jaroslav Macoun — 69 let
- 18. 7. František Pospíšil SBD — 69 let
- 18. 7. Michal Podzimek — 29 let
- 28. 7. Jaroslav Vyterna — 72 let
- 29. 7. Antonín Stajner — 35 let
- 3. 8. Karel Qualizza — 74 let
- 8. 8. Andrej Bakoň — 47 let
- 9. 8. Josef Čermák — 47 let
- 12. 8. mons. František Koutný — 49 let
- 15. 8. Eduard Hrbatý SDB — 76 let
- 16. 8. Václav Dvořák SDB — 66 let
- 23. 8. Stanislav Havlas — 79 let
- 25. 8. Jozef Kujan SDB — 42 let
- 28. 8. Augustín Števíca — 47 let

Výročí svěcení

- 1. 7. Jan Radim Valík OSB — 27 let
- 1. 7. Jaromír Česlav Plachý OP — 27 let
- 1. 7. Miroslav Maňásek SDB — 15 let
- 2. 7. Ján Peter Wach OFM — 5 let
- 3. 7. Pavel Michal — 22 let
- 3. 7. Jozef Piroh — 22 let
- 4. 7. Drahoslav Bernard Říský OFM — 51 let
- 5. 7. Emanuel Ezechiel
Kindermann OFMCap. — 62 let
- 5. 7. Josef Buchta — 61 let
- 5. 7. Karel Máj — 59 let
- 5. 7. Josef Bartoloměj Kulhavý — 50 let
- 5. 7. Josef Stejskal — 50 let
- 7. 7. Jaroslav Gajdošík — 9 let
- 10. 7. Štefan Pilarčík — 6 let
- 15. 7. Jindřich Bernard Thebes O. Cist. — 34 let
- 26. 7. Michal Benedikt Pintér O. Praem. — 4 roky
- 7. 8. Jan Chmelař, jáhen — 5 let
- 4. 8. Jaroslav Vyterna — 45 let
- 6. 8. Vilém Vraný, jáhen — 5 let
- 22. 8. Miroslav Brtva SJ — 29 let
- 22. 8. Josef Pavlas SDB — 29 let
- 22. 8. Jaroslav Pekárek, jáhen — 4 roky
- 23. 8. Eduard Geze SVD — 32 let
- 25. 8. Václav Vaněk, jáhen — 9 let
- 28. 8. Luděk Téra, jáhen — 5 let

Vážení čtenáři,

omlouváme se vám, že toto dvojčíslo je dvojčíslem pouze podle tiráže. Vynahradíme vám to na konci roku, kdy pro vás připravujeme nový katalog litoměřické diecéze.

Úvodní slovo

Včasné slovo k počátku nového školního roku

I když nás od něho dělí šest týdnů, přesto a právě proto se obracím na vás, milé čteře Zdislavy.

Měsíc září klade na kněze a katechety zvláštní nároky: připravují vyučování náboženství v novém školním roce. Ten příští je zvláště významný, neboť jeho druhou polovinou již vkročíme do první části jubilejního mileniového roku 2000 let křesťanské éry. To nás všechny zavazuje, abychom udělali co nejvíce pro to, aby to byl rok požehnaný a duchovně plodný.

V loňském roce jsme v naší diecézi vyučovali něco přes dva tisíce dětí buď ve školách, nebo na farách v náboženských kroužcích. Prohlédneme-li na toto číslo, není na první pohled malé, avšak procentuálně je prakticky zanedbatelné. Žije-li na území litoměřické diecéze milion tři sta tisíc obyvatel, posuďte to sami.

Jaký je náš „katechetický potenciál“? Sto dvacet kněží a sto vyučujících katechetů. To rozhodně není malé číslo a na každého by připadalo zhruba deset dětí. Avšak katecheze — úsilí hlásat dětem a mladým Krista a přivádět je ke svátostnému životu a udržovat jej v nich — je úkol naprosto prvořadý, stejně tak jako stále nové poznávání Krista a nebeského Otce. Na to však nestačí kněží a katecheté sami. To je zároveň poslání všech aktivně věřících křesťanů. Dobře totiž víme, že se leckde nemůžeme spolehnout na spolupráci rodičů.

Proto se na vás na všechny obracím s naléhavou prosbou: Pomozte nám již nyní o prázdninách duchovně připravovat nový školní rok. Všichni to můžete učinit modlitbou a obětmi. To je pomoc ze všech nejpotřebnější. Na ní závisí, jaký bude příští školní rok a co v něm dosáhneme. Řetěz sepnutých rukou a obětujících se životů za naši mladou generaci zmůže u Božího trůnu mnoho.

Upozorněte na tuto velikou potřebu diecéze a Církve své nemocné věřící přátele, kteří už třeba do kostela nemohou přijít a svými modlitbami a obětmi by mohli vykonat ještě tak hodně. Poproste je a zapojte do prázdninového křížového tažení za nový školní rok, aby kromě těch, které již učíme, jsme mohli k našemu Pánu přivést mnohé další. Hodnotněji a více jim pomoci nemůžeme. Nic na světě není pro ně tak potřebné jako objevit Boha a Ježíše Krista.

Buďme však ještě ještě konkrétnější:

Někteří z vás máte vlastní děti. Buďte při jejich náboženské formaci ve spojení s kněžími a katechety a Nenechávejte vše na nich. Vy máte při náboženské výchově nezastupitelné místo. Vaše duchovní úroveň je největším garantem jejich života z víry. Totéž platí také o vašich vnucích a celém příbuzenstvu. Věrohodnost a příklad vašeho křesťanského života musí zasáhnout i je. Tam je vaše primární poslání.

Avšak ani s tím se nemůžete spokojit. Nejde jen o vaše rodné. Jde o všechny, s nimiž žijete, kteří si vás váží, mají vás rádi, uznávají vás a dají na vaše slovo. Až tam váš hlas musí dolehnout. Vysvětlujte, naléhejte na to, aby i oni prohlédli, jak je potřebné, aby se i jejich děti setkaly s Kristem.

Jen tehdy, zasáhne-li je osobnost Kristova, můžeme s důvěrou hledět do budoucnosti naší vlasti. Je jistě, milý čtenář, i v silách každého z vás oslovit alespoň jednu rodinu a ukázat prospěšnost náboženské výchovy dětí.

Je to přání a prosba nejen má, nýbrž i otce biskupa, v jehož intencích pracujeme. Proste Pána, aby vás učinil svým nástrojem. Svěřme vše přímělu naším patronkám svatým Zdislavou, ochránkyně rodin.

P. Antonín Bratršovský, kněz zodpovědný za katechezi v diecézi

Otec biskup v Teplicích

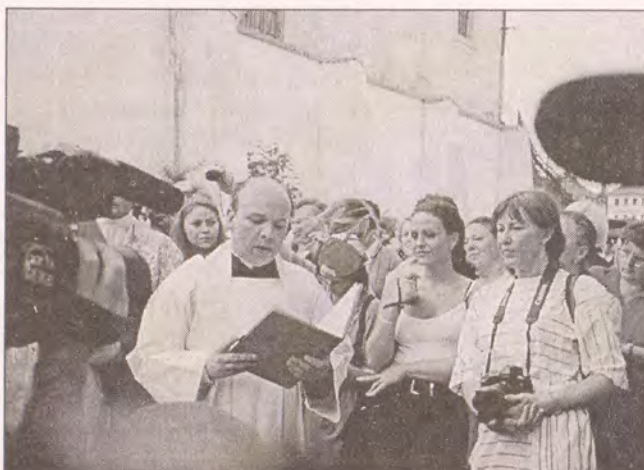
Stalo se již dobrou tradicí, že na počátku léta zavítá náš otec biskup do Teplic, aby uděloval svátost biřmování. Letos se tak stalo 30. května o slavnosti Nejsvětější Trojice.

Biřmování uprostřed lázeňských oslav

Tyto dny byla v Teplicích zahajována lázeňská sezóna, proto bylo v děkanském kostele neobvykle mnoho lidí. Jak již to v takových případech bývá, ještě více lidí se těšilo z krásného počasí a různých atrakcí v bezprostřední blízkosti kostela sv. Jana Křtitele na Zámeckém náměstí. Vytvářelo to jistou zvukovou kulisu k chrámové hudbě. Pan varhaník sice úspěšně přehlušoval zvuky linoucí se do kostelního prostoru od vchodu ze Zámeckého náměstí, ale pěvecký sbor Bohdana Ostroveršenka se zdál být místy zcela bezmocný proti decibelům několika rockových kapel, pronikajícím do presbytáře od Ptačích schodů a Lázeňského náměstí. Je to škoda, zvážíme-li, že v Teplicích jsou v neděli běžně užívány další dva kostely, nacházející se přece jen v klidnějším prostředí. Tak trochu jsme se stali součástí bohatého programu lázeňských oslav, majících přece jen charakter jiný než duchovní. Tato disharmonie bila do očí a působila bolest sluchu. Ale taková je již doba, ve které žijeme. I v tom je něco symbolického. Konec konců i sám otec biskup ve své homilii k biřmovancům zdůraznil, že úkolem dospělých křesťanů v dnešní společnosti je především vydávat svědectví ve svém každodenním životě, v rodině, ve škole, v zaměstnání. K tomu potřebujeme mnohdy velkou statečnost, trpělivost a vzájemné lidské pochopení. Bez darů Ducha svatého, které si vyprošujeme modlitbou a kterých se nám dostává udělením svátosti biřmování, bychom svědectví Kristovu evangelium vydávat nemohli.

Biřmování — svátek křesťanské dospělosti — je vždy velkou událostí, a to nejen pro samotné biřmovance, ale pro celou farnost. Jak pro biřmovance, tak i pro teplické farníky došlo k radostnému setkání s naším biskupem nejen při slavení mše svaté, ale i před bohoslužbou a po ní. To první setkání bylo očekáváno mnohými biřmovanci asi tak, jako očekává student

maturitní zkoušku. Otec biskup se předem netajil s tím, že bude kandidátům klást určité otázky z katechismu a očekávat od nich správné odpovědi. Tentokrát to dopadlo dobře. Poctivá studijní příprava včetně písemného testu vedla k tomu, že

P. Josef Kujan posvětil 30. května za značného zájmu veřejnosti teplické lázeňské prameny

všech deset kandidátů mohlo přistoupit ke svátosti.

Po mši svaté se otec biskup setkal s teplickými farníky k delšímu neformálnímu rozhovoru. Každý z přítomných se mohl tázat na cokoli. Diecézní biskup věcně, klidně a podrobně odpovídal. Rozumné otázky (padaly bohužel i otázky hloupé a drzé) se týkaly církevního života v ČR, zejména v litoměřické diecézi: církevního majetku, oprav farních budov, výběru a přípravy bohoslovců, katolického tisku (Ádělko), církevního školství (BGB), úlohy laiků v přípravě na sněm a podobně.

Po obědě navštívil otec biskup v doprovodu ředitele salesiánské komunity P. Františka Pospíšila, SDB, klub Salesiánského střediska mládeže v Proseticích (o zřízení a činnosti klubu jsme již na stránkách Zdislavy psali).

Neobvykle mnoho kaplí

V tento den ale došlo ještě ke dvěma významným událostem. Nestává se příliš často, aby v jeden den byly v jednom městě vysvěceny dvě katolické kaple. V naší litoměřické diecézi je to věc, kte-

rá se již po dlouhou dobu nestala. Biskup litoměřický, Mons. ThDr. Josef Koukl, vysvětil dne 30. května 1999 kapli Panny Marie v budově teplického děkanství, sloužící místní salesiánské komunitě. Ve stejný den požehnal kapli Božského Srdce Páně v Domově důchodců v Bystranech. První kaple, která vznikla citlivou úpravou dřívějšího provozního prostoru barokní budovy, je důkazem toho, že i moderně zařízené interiéry kaplí mohou být nejenom perfektně funkční, ale i nesporně krásné.

V Domově důchodců v Proseticích bývala kaple zasvěcená Srdci Páně již dříve — i když na jiném místě. Založily ji řádové sestry Těšitelky, které se léta staraly o tento domov důchodců. V letech normalizace postihl tuto kapli osud mnoha podobných míst duchovní útechy — byla zrušena a přeměněna v kantýnu. Péče duchovních správců teplických farností o obyvatele tohoto domova důchodců tím ale neskončila — občasné bohoslužby se konaly za podstatně méně příznivých okolností v klubovně.

Proto administrátor farnosti

P. Jozef Kujan, SDB, uvítal iniciativu ředitelky domova důchodců paní Miroslavy Barešové, která dala převážně z prostředků Domova důchodců adaptovat jednu nevelkou, ale velikostí dostačující místnost ležící v tiché části budovy nedaleko osobního výtahu, pro církevní účely. Stavební úpravy stály 54 tis. Kč, z toho teplická farnost přispěla částkou 22 tis. Kč a několika tisíci i věřící obyvatelé domova důchodců.

Předpokládá se, že kaple bude sloužit jednou týdně ke slavení mše svaté nebo k bohoslužbě slova a v průběhu týdne jako místo klidného soustředění a modlitby pro věřící obyvatele tohoto domova. Otec biskup, který požehnal tuto novou kapli a její oltář, poděkoval paní ředitelce Barešové za její iniciativu, v našich poměrech takřka mimořádnou. Potěšil a povzbudil přítomné věřící ujištěním, že církev na ně nezapomíná.

S radostí jsme se v duchu připojili k prosbě žehnací modlitby otce biskupa: „...Prosíme, Pane, požehnej všem věřícím, kteří do této kaple budou přicházet, aby slyšeli Tvé slovo a měli účast na Nejsvětější oběti, dej jim zakusit přítomnost Ježíše Krista, svého Syna.“

Hudební slavnosti v Pasekách nad Jizerou

V Pasekách nad Jizerou, ve farnosti, která střeží východní hranici litoměřické diecéze, v dějišti známého románu K. V. Raise Zapadlí vlastenci, se bude konat od pátku 6. srpna 1999 do neděle 8. srpna 1999 již devátý ročník Paseckých slavností, které budou jako vždy zakončeny slavnostní bohoslužbou. Při ní zpívá Svatováclavský sbor v Pasekách, který je pořadatelem této akce.

V pátek 6. srpna v 19.30 přednese orchestr Akademie Suitu Leoše Janáčka, Serenádu Josefa Suka a doprovodí violistu Petra Verneru v koncertu J. S. Bacha. Orchestr bude řídit mladý dirigent Ondřej Kůkal, kterému se letos na jaře dostalo cti dirigovat koncert České filharmonie.

V programu sobotního hudebního matiné (7. srpna v 10.30) bude řídit svou zpěvohru Španilá pastýřka autor František Xaver Thuri, jenž letos oslavuje své šedesáté na-

rozeniny. Po koncertě bude následovat vernisáž výstavy obrazů a kreseb z Pasek Jiřího Vetešníka, Petra Říhy a Libora Houžvičky. Obrazy budou instalovány v Památníku zapadlých vlastenců Krkonošského muzea.

Při nedělní slavnostní bohoslužbě (8. srpna v 15.00 hod.) provede Svatováclavský sbor se sólisty a orchestrem Missu in D od J. D. Zelenky, našeho velkého barokního skladatele. Mši svatou bude celebrovat P. Josef Mazura.

Pasecké hudební slavnosti se uskuteční jako v předchozích letech díky sponzorským darům. Garantem slavností je Obecní úřad v Pasekách nad Jizerou.

Během hudebních slavností se bude konat sbírka na opravu kostela sv. Václava. Na dálku lze přispět na konto č. 2235954-588/0800 Všem dárcům srdečně díky.

*Josef Waldmann
Paseky nad Jizerou*

Eucharistický průvod po obci Bozkov

Slavnost Těla a Krve Páně v Bozkově se vyznačovala průvodem z kostela přes náves k oltářům na soukromých zahradách a k hlavnímu kříži na hřbitově. Účast asi padesáti věřících ukázala, že dosud mnozí se ostýchají doprovodit Krista a vyznat svou víru. Opravdu víru? Přesto se Bozkov probouzí. Naši duchovní otcové dodávají svou pastýřskou službou a obětavostí příklad těm, kteří ještě váhají. Proto, jak říká Písmo Svaté na mnoha místech — Nebojte se!

*Jaroslav Kurfířt
Bozkov u Semil*

Pamětní deska architektovi jabloneckého kostela

V pátek 11. června byla na kostele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Jablonci nad Nisou odhalena pamětní deska architekta této umělecky pozoruhodné stavby Josefa Zascheho. Deska byla zřízena péčí Spolku přátel města Jablonce nad Nisou a Leutelt Gesellschaft e. V., kulturní společnosti ze Švábského Gmündu. Odhalení se ujal starosta města RNDr. Jiří Čefovský, vysvěcení poté děkan P. Antonín Bratřovský. Připomínce života a díla architekta Zascheho byl věnován i další kulturní i odborný program a v Městské galerii MY pak byla zahájena výstava s názvem Architekt Josef Zasche – projekty pro Jablonec nad Nisou.

Jan Strnad, Jablonec n. N.

Sbor ve Varnsdorfu

Varnsdorfský chrámový sbor sv. Cecílie působí již čtvrtým rokem pod vedením slečny Aleny Nesnídalové. Sbor tvoří neprofesionální zpěváci z farnosti. V jejich programu skladeb se objevují především české a latinské duchovní písně. S těmito skladbami vystoupili v neděli 20. 6. 1999 již potřetí v rámci Varnsdorfského hudebního léta. Slovem provázal koncert pan Martin Louka a v doprovodu zazněla také flétna. Největší úspěch měly skladby Nářek Židů od G. Verdiho a sólový zpěv písně Až zazní zpěv zvonů podle spirituálové předlohy. A přestože je sbor nevelký a neprofesionální, návštěvníci ocenili jeho kvalitu neutichajícím potleskem.

M. Pavlů, Varnsdorf

Den plný Ducha svatého

Den 13. 6. 1999 nebyl v naší farnosti pouze svátkem sv. Antonína, ale prožili jsme v něm událost, která se vryla do naší paměti na dlouhou dobu. Toho dne, bylo to v neděli, přijel do kostela v Mělnickém Vtelně otec biskup Josef Koukl, aby udělil svátost biřmování dvěma z nás, sourozencům Vlkovým.

Všichni jsme se pilně na tuto událost připravovali. Biřmovanci opakovali znalosti, aby uspěli při zkoušce, které je otec biskup podrobil, nacvičoval se zpěv, uklízel se kostel a pekly se koláče. Celá farnost se devět dní scházela, aby prosila Ducha svatého o jeho dary při modlitbách „Novény k Duchu svatému“. S obavou jsme pohlíželi k obloze, neboť celou sobotu hustě pršelo. V neděli ráno, když vyjel autobus, aby přivezl věřící z celé naší rozsáhlé farnosti na místo slavné mše svaté, vykukovalo sluníčko. V okamžiku, kdy po zkoušce biřmovanců zazněly varhany a zvonek u zakristie ohlašoval počátek mše svaté, byla veškerá nervozita tam a všichni se plně soustředili na dění u oltáře. S otcem biskupem sloužil otec Anto-

nín Audy a přisluhovali jim čtyři bohoslovci a jeden ministrant. Rodinná atmosféra a nádherně vyzdobený kostel umocňovaly naši slavnostní náladu. Jistě každému z nás prošla hlavou vzpomínka na den, kdy jsme my sami stáli před biskupem a přijímali z jeho rukou svátost, která nám zprostředkovává dary Ducha svatého. Ano, stali jsme se dospělými křesťany a máme stát pevně v učení Ježíše Krista a šířit Boží království na zemi.

D. Vildová, Mšeno u Mělníka

Kurs trvalých jáhnů

Každoroční týdenní vzdělávací kurz trvalých jáhnů se uskutečnil tentokrát v Litoměřicích. Organizace kurzu se již po šesté ujalo Pastorační středisko při arcibiskupství pražském v čele s P. ing. Alešem Opatrným. Z celkového počtu 42 trvalých jáhnů působících v pěti českých diecézích se kurzu v Litoměřicích zúčastnila plná polovina – 22 jáhnů. Přitom třeba vzít v úvahu, že značná část těchto jáhnů vykonává svou službu mnohdy vedle civilního zaměstnání a pro účast na školení si musí vybrat část dovolené,

Nesporným povzbuzením účastníků byla skutečnost, že se všichni mohli setkat se svými biskupy a otevřeně s nimi pohovořit o svých radostech a strastech.

o kterou pak krátí možnost trávit čas společně se svou rodinou. V naší diecézi působí v současné době 11 trvalých jáhnů,

z nichž se jich osm v Litoměřicích ve dnech 13. až 18. června sešlo — a nikdo z nich toho určitě nelitoval.

Jednotlivým tématem týdenního zamyšlení byl třetí rok přípravy na jubileum roku 2000, tedy téma Božího Otcovství, a z toho vyplývající lidská témata otcovství a mateřství, manželství a rodiny z hlediska nejen teologického a morálního, ale i sociologického, psychologického, pedagogického a zejména pastorálního. Z přednášek, které zde byly prosloušeny, se zmiňme alespoň o přednášce dr. J. Kovaříka o vývoji a současném stavu českých rodin, P. A. Opatrného o pastorační pomoci při obtížích v manželství či Jiřího Černého o manželském poradenství jako pomoci v pastoraci. Z biblických témat tu byla přednáška P. Josefa Hřebíka Bůh Otec Abraháma s Bůh Otec Ježíše Krista, z liturgických P. Jana Kotase o eucharistických pobožnostech mimo mši a o vedení modlitby jáhnem, z praktické

pastorace výklad Mgr. Muchy o využití internetu v pastoraci. Velmi přínosné byly také poznatky P. A. Opatrného o charitě a diakonii a faráře Českobratrské církve evangelické Zdeňka Bárty, který vede litoměřické středisko Diakonie. Účastníci kurzu měli možnost navštívit denní stacionář a chráněnou dílnu Diakonie, která poskytuje především pomoc lidem v kritické situaci.

Nedílnou součástí kurzu bylo také prodiskutování stanovených témat v menších skupinkách, společné besedy

s přednášejícími, ale i možnost individuálních rozhovorů přispívajících k výměně zkušeností z praktické jáhenské služby. Vědomí společenství

ve službě Pánu a jeho lidu bylo také posilováno pravidelnou společnou modlitbou breviáře a účastí na mši svaté. Zvláště nezapomenutelné bylo Te Deum v litoměřické katedrále na závěr učebního roku konviktu. Tuto mši svatou kromě našeho otce biskupa celeburovali biskupové Cikrle, Duka, Liška a Malý. Nesporným povzbuzením účastníků jáhenského kurzu byla skutečnost, že na závěr se všichni mohli setkat se svými biskupy a otevřeně s nimi pohovořit o svých radostech a strastech.

Trvalé jáhenství v našich poměrech zapustilo své kořeny a nabylo prvních vlastních zkušeností. Nicméně pohled věřící veřejnosti na tuto roli služebníka církve zůstává zatím dosud rozpačitý. Pro lepší informovanost věřících bude v tomto smyslu třeba ještě hodně vykonat a svou „troškou do mlýna“ by mohla přispět i Zdislava.

*Ing. Vilém Vraný,
trvalý jáhen, Teplice*

Pouť v Jablonném

Slavnostní sobotní den 29. května začal v Jablonném v osm hodin mší svatou, ve které byl hlavním celebrantem P. Damián Němec, provinciál české provincie dominikánu.

Hlavní mši svatou v půl jedenácté doprovázela krojovaná kapela, která přijela na pozvání P. Jindřicha Gajzlera a starosty města p. Jana Kvapila. Pod vedením kapelníka Josefa Kachlíka přijeli muzikanti až z Nivnice u Uherského Brodu, odkud odjžděli již ve dvě hodiny ráno. Svými nástroji doprovázeli celou mši

svatou, kterou celeburoval litoměřický pan biskup Josef Koukl. Po mši svaté ještě koncertovali před bazilikou k potěšení všem přihlížejícím.

Odpolední mši svatou celeburoval královéhradecký pan biskup Dominik Duka. Mše svatá v zámecké kapli, kterou sloužil pater Jindřich Gajzler — ochránce hrobu sv. Zdislavy, jak se sám nazývá — slavnostní pouť v Jablonném skončila.

*J. Juhanáková, Česká Lípa
redakčně upraveno*

Nadešel záky i učitelé tolik očekávaný konec školního roku a utichly prostory obou budov ZKŠ. Je tedy načase seznámit vás stručně s uplynulým školním rokem na naší škole.

Letos se v naší škole učili 152 žáci v devíti třídách. Z těch mělo 45 samé jedničky. Nikdo z dětí nemusí opakovat ročník. Byly uděleny dvě snížené známky z chování za neomluvené hodiny a špatnou pracovní morálku. Pro malou kapacitu učeben nemohla škola vyhovět všem zájemcům o studium v první a šesté třídě.

Odpolední volný čas trávil děti v hojně navštěvovaných kroužcích, ze kterých nejaktivnější byly kroužek šachový a výtvarný. Při meziškolní činnosti jsme nezklamali v olympiádě z ČJ a jazyků, avšak za největší úspěch můžeme považovat výsledky našeho šachového družstva.

Všichni žáci devátého ročníku byli přijati na střední školu, z toho dva na gymnázium, tři na SOU, dva na SUPŠ, tři na OA a devět na jiné školy.

*Anna Koňaříková,
ZKŠ Jablonec n. N.*

Animátoři sněmu v Jablonném

V Jablonném v Podještědí se 29. 5. 1999 mimo hlavní a nejdůležitější akci – pouť ke svaté Zdislavě, uskutečnilo setkání ani-

mátorů sněmovních kroužků se svým moderátorem a s otcem biskupem Josefem Kouklem. Naším diecézním moderátorem je trvalý jáhen Václav Vaněk z Vratislavic u Liberce.

Usadili jsme se v ambitech kláštera. Tam nám otec biskup přiblížil situaci v naší diecézi na statistických údajích o bohoslužebných úkonech v jednotlivých vikariátech. Zaznělo mnoho podnětných a zajímavých sdělení. Pro nás animátory bylo snad nejdůležitější poznání, že naše schůzky nemusejí nutně vždy vést jen k našemu vyjádření či posouzení určitého tématu, že mají daleko hlubší a důležitější význam. Připomenul nám to i otec biskup. Je to setkání se slovem Božím v Písmu, je to důkladnější poznávání dokumentů II. vatikánského koncilu a v neposlední řadě to je společná modlitba, kterou není nutné omezit jen na modlitby doporučené v metodice. Nabízí se nám zde široké pole působnosti, jak rozšířit, prohloubit, zkvalitnit modlitbu právě ve vztahu k rozjímání nejen o předložených textech. Dále společným sdílením – nechat se oslovit Božím slovem a o poznané se zase vzájemně obohatit.

Společenství, která se již dříve setkávala, tak dostávají nové impulsy a vznikající kroužky nemusejí být jen pomocí pro přípravu sněmu, ale mohou oživit duchovní růst farností tím víc, čím opravdověji budou sami jejich členové prožívat své setkání s Duchem svatým v Božím slově i spolu navzájem. To je pro nás všechny jistě velkým povzbuzením do dalších dní.

I. Z. Fibírová, Jirkov u Chomutova

Dětský den v Liberci

Oslavy Mezinárodního dne dětí mají ve městě pod Ještědem už šestiletou tradici. Tento rok do ní přispěl dílem s názvem „Jdeme do ZOO“. Farní louka kolem poutního kostela U obrázku ožila dětmi i jejich rodiči z Liberce, Jablonce nad Nisou a okolních farností. Dopolední program vyplnila bohoslužba slova a scénky příběhů ze Skutků apoštolských. Odpoledne už patřilo soutěžím „ze života zvířat“. Mezi méně obvyklé patřilo shazování paroží o strom, vybírání blech z kožichu nebo lezení s košem na zádech (želva), ale nechybělo ani klasické skákání v pytlích nebo lanová lávka. Téměř dvě stě dětí si odnášelo domů sladkosti, ale i veselé zážitky se svými vrstevníky.

Jan Macek

Sté výročí posvěcení základního kamene šumburského kostela

V pátek 4. června 1999 při slavné mši svaté, kterou sloužil otec biskup Josef Koukl společně s kněžími okolních farností, vzpomněli jsme všech, kteří se zasloužili o vybudování tohoto stánku Božího. Pozvání přijali a slavnosti se zúčastnili starosta města Tanvaldu pan Petr Polák, tajemník města pan Richard Seidel, zástupce starosty partnerského města Wittichenau v Lužici pan Wolfgang Glatz, kazatelé církví Jednoty bratrské a Adventistů sedmého dne. Mši svatou zpěvem doprovodil chrámový sbor při kostele Navštívení Panny Marie v Bozkově.

Věřící v zaplněném kostele byli krátce seznámeni s historií celého snažení farníků v Šumburku nad Desnou o postavení kostela, fary a zřízení samostatné farnosti nezávislé na Příchovicích. Otec biskup ve své homilii vysvětlil význam posvěcení a položení základního kamene citací z 1 Kor 3, 9–17.

Přáním nás by mělo být, aby položený základní kámen byl Ježíš Kristus a my byli tím chrámem, v němž přebývá Duch Boží. Ničitelům chrámů Božích nedávejme svým chováním příležitost je ničit.

Miloslav Šimůnek, Tanvald

www.vira.cz

Vážení přátelé,
s radostí vám sdělujeme, že v těchto dnech jsou právě rok na Internetu stránky o víře — www.vira.cz, které nabízejí pohled na víru z různých úhlů.

Zájemci zde najdou např. výklad vyznání víry, liturgické texty s komentářem, téma týdne, články RNDr. Jiřího Grygara, povídky Karla Čapka a G. K. Ches-

tertona, pojednání o sexualitě z křesťanského pohledu, kalendář akcí ze všech koutů naší vlasti a mnoho jiného. Abecední rejstřík obsahu těchto stránek naleznete na adrese www.vira.cz/rejstrik.htm.

V průběhu prvního roku své existence se tyto stránky staly nejnavštěvovanějším „náboženským webem“ na českém Internetu.

Přejeme Vám vše dobré !

Na fotografiích nahoře jsou — nijak překvapivě — záběry z dětského dne, dole stoletý kostel v Šumburku nad Desnou

Rozhovor: Jan Chmelař

Pan Jan Chmelař. Obětavý člen redakční rady, díky kterému čítáváte ve Zdislavě recenze na knižní novinky. Jemu patří dnešní rozhovor, který jsme s ním neplánovaně uskutečnili na poslední redakční radě v Litoměřicích. Je o čem povídat. Českolipský jáhen se totiž brzy stane knězem Kristovým.

Pane Chmelaři, máte se stát knězem; povězte nám, prosíme, něco o počátcích vašeho povolání. Kdy poprvé jste začal po kněžství toužit?

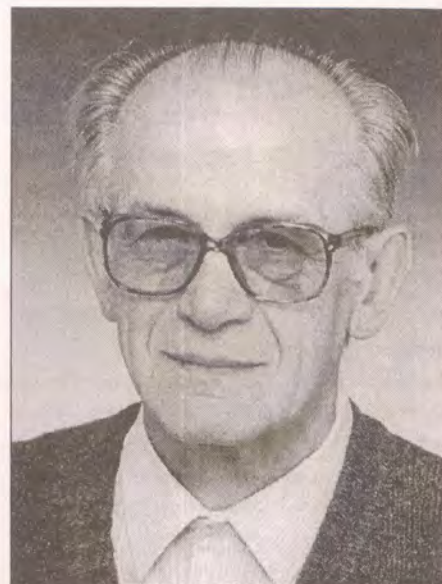
Dá se říci, že už v dětství. Od primy do kvarty mne učil pan opat Tajovský ze Želiva, který měl velký vliv na študáky. Když jsem byl po kvartě, šel jsem studovat do tzv. „malého semináře“ do Českých Budějovic. Byl to seminář sv. Václava (taková církevní kolej) určený pro přípravu duchovních povolání. Tam jsem se rozhodl, že se stanu řeholníkem — premonstrátem. Po septimě jsem proto přerušil studium a odešel do Želiva do noviciátu s tím, že potom si střední školu dokončím. Ale v noci ze 13. na 14. dubna 1950 nás komunisté přepadli a byli jsme všichni internováni v Broumově. Prošel jsem internačními středisky s mnoha kněžstvími, mimo jiné s nynějším superiorem jezuitů P. Hladišem. Když jsme stavěli přehradu na Klíčově u Rakovníka, tak nás pustili do civilu. Prošel jsem několika zaměstnáními. Dobrovolně jsem se přihlásil do dolů a tam jsem si v novinách přečetl, že se mohu přihlásit na kurz rentgenového laboranta.

V roce 1954 jsme ten kurz dokončil a odešel na Slovensko do Brzna nad Hronom. Odtud jsme šel na vojnu a v roce 1955 jsem nastoupil do práce v Jihlavě — v nemocnici. Právě v Jihlavě jsem byl v březnu 1958 zatčen a následně odsouzen za „podvracení republiky a spolčování za tím účelem“, což byl §75 A odst. 1. Kdybych to měl bez toho „áčka“, bylo by to lacinější. Takto jsem byl odsouzen na jeden rok.

Pustili mne sice o čtvrt roku dříve, ale zato mi dali na dalších osm let podmínečný trest. Pracoval jsem pak nějaký čas na stavbě. V roce 1959 jsem sehnal místo v nemocnici v České Lípě, a tak jsme tam vlastně přesně čtyřicet let.

To byl tedy pohnutý a bohatý život. Ale co bylo dál? Měl jste v těchto téměř bezvýhodných situacích pochybnosti o svém povolání?

Pochybnosti byly — zákonitě. Když jsme přišel do České Lípy, nikoho jsem neznal, ale byl jsme nepřijemně překvapen, že všichni znali moji minulost. Byl jsem sledovaný a byl mi všemožně znepríjemňovaný život: „Takovýho chlapa z kriminálu mi sem dáváte?“, slýchával

jsem častokrát. A tak, když léta ubíhala, oženil jsem se v roce 1966. Moje žena byla původně chemická laborantka. Pokládám to osobně za velké řízení Boží, že jsem manželku poznal, protože ona mě přivedla zpátky a měla na mě velký vliv.

Jak jste udržoval kontakt s církví?

Pan opat Tajovský k nám jezdil a my s ženou k němu do Havlíčkova Brodu. Když pak v roce 1990 byla dána možnost studovat dálkově teologii na KTF-UK v Praze, po poradě s manželkou a P. Kubíčkem jsem se přihlásil. Přes úskalí různých zkoušek ve škole (např. u pana profesora Zedníčka z církevního práva) jsem 23. 6. 1993 promoval. Nakonec jsem byl 7. srpna 1993 vysvěcen na jáhna.

Jaké byly osudy vašeho manželství?

Mariánská pouť v Jizerských horách — Albrechticích

Již od 16. století na Mariánské Hoře nad farností Albrechtice byla zbudována kaple pro sošku Panny Marie nalezenou bývalým domorodcem panem Bittnerem. Od této doby byla vroucně uctívána zdejšími obyvateli z celého okolí. Jak dobře víme, v nedávných desetiletích přišlo období, kdy se na úctu k Panně Marii na tomto místě zapomnělo.

Avšak v roce 1990 jsme se my albrechtičtí farníci rozhodli obnovit tradici a konat pouť ke kapličce na tuto Mariánskou Horu. V květnu 1994 byla kap-

Vlevo stará, odcizená soška z 16. století, vpravo soška z 19. století objevená po krádeži starší sošky

Měli jsme se ženou dvě děti — syna a dceru. Syn ale v roce 1992 tragicky zahynul. Dcera se vdala a už mám tři vnuky. Žena mi zemřela vloni 13. září. Ještě téhož měsíce jsme měli vikariátní konferenci. Všichni přítomní už tu těžkou zprávu věděli. Byla mi nabídnuta možnost připravit se na svátost kněžství. Reakce mého okolí byla vesměs ve smyslu „jed' hned za biskupem...“ Ale vzápětí jsem onemocněl a byl jsem na operaci, takže se na to pozapomnělo. Ale před nedávnem jsem udělal jakési „rozdílové zkoušky“ a dá-li Bůh, budu 31. 7. vysvěcen na kněze.

Jaký vidíte přínos vašeho někdejšího manželství pro svátost kněžství?

Vidím. Nemám ty manželské problémy jen vyčtené z knížek.

Kde budete dále působit?

Původně mne chtěl pan biskup poslat sloužit do Filipova. Ale vzhledem k mému věku a zdravotnímu stavu, pro který mám zde již léta své doktory, nechá mne pan biskup v České Lípě.

Jak hodnotíte své působení „trvalého jáhna“ v minulých letech, kdy jste ještě nevěděl, že jednou budete moci být knězem?

Vždycky to záleží především na duchovním správci — knězi, pod kterým trvalý jáhen působí. Někde ho nepustí vůbec k ničemu. Jinde si z něho udělá jen ouřadu, aby se sám zbavil administrativní práce. Ale já si nemohu na nic stěžovat. Sice jsem také přepisoval matriky do počíta-

če, tedy dělal administrativu, ale tím jsem se také seznámil s farností. Dělán to rád.

Myslíte, že na Českou Lípou stačí dva kněží?

Musí stačit. Bývala jich tam spousta, protože tam byl plný klášter. Česká Lípa měla tu zvláštnost, že tam bývaly dvě farnosti v jednom městě.

Tak tedy děkujeme za rozhovor (kolegové z redakční rady)

Kdybych to býval byl věděl, tak bych sem býval byl nechodil.

-MP-

Hledáme misionáře

Srdečně vás zdravíme z centra Papežského misijního díla. Chystáme se zmapovat situaci našich misionářů působících v zahraničí, a proto se na vás obracíme s prosbou o pomoc. Znáte-li nějakého českého nebo slovenského misionáře, prosíme, abyste se nám ozvali na níže uvedenou adresu. Potřebujeme vědět jeho jméno, ve které misijní stanici a ve které zemi působí, jak dlouho, zda tato misijní stanice potřebuje pomocníky nebo zda by uvítala i jinou formu pomoci. Rádi vám zašleme dotazník.

Kontakt na nás:

Národní centrum Papežského misijního díla, P. Jiří Šlégr — národní ředitel, Náměstí Míru 287, 543 01 Vrchlabí tel./fax: 0438/421108 e-mail: misie@vrchlab.cz

Liběšický kostel svědkem biřmování

Poslední červnovou neděli tohoto roku bylo v kostele svatého Martina v Liběšicích u Žatce opět rušno. Při mši, kterou s hlavním celebrantem biskupem litoměřické diecéze Josefem Kouklem sloužili žatecký děkan Josef Špaček a jeho kaplan Ivan Marek Záleha, přijalo sedm čekatelů z rukou pana biskupa svátost biřmování.

Tato slavnostní událost, která byla završením téměř roční přípravy, neměla zásadní význam pouze pro samotné biřmovance a ostatní členy farní rodiny, ale měla ohlas i u ostatních obyvatel obce, což se projevilo mimo jiné i účastí liběšického starosty na obřadu.

Pohostinnost liběšických farníků se plně projevila po skončení slavnosti, kdy byl na farním dvoře uspořádán oběd, který pozvolna přešel v družnou zábavu až do pozdních odpoledních hodin.

Tento skutečně čilý duchovní a společenský život farnosti, kterého se účastní všechny věkové kategorie, není nic mimořádného, ale je to pokračování a rozvíjení tradice, u jejíhož zrodu stáli kněží Jaroslav Saller a jeho nástupce Libor Švorčík. Není tudíž divu, že i veškeré přípravy na biřmování — úklid kostela a fary, šlechtění farní zahrady, vaření a příprava slavnostní tabule pro 80 lidí — je dílem spolupráce všech farníků, kteří takto, každý podle svých schopností a možností, přispívají k dynamickému chodu farnosti.

Všem, kdož jste přiložili ruku ke zdárnému průběhu slavnosti, Pán Bůh zaplať.

le poničena a milostná soška Panny Marie odcizena. Proto jí dnes můžete vidět jen na této otištěné fotografii. V určité beznaději a zároveň touze pokračovat v poutích jsme prosili v modlitbě o pomoc.

A skutečně, našli jsme jinou vzácnou sochu Panny Marie, kterou kdysi v minulém století zhotovil řezbář a lesní dělník z Mariánské Hory a umístil ji do výklenku svého příbytku. Novými majiteli byla tato socha odstraněna a námi nalezena ve značně špatném stavu. Po zrestaurování jsme sochu oblékli do roucha.

Při následující pouti v roce 1995 byla kaplička znovu vysvěcena panem biskupem Josefem Kouklem z Litoměřic.

Poutní slavnost je vždy zahájena koncelebrovanou mší svatou a poté je socha Panny Marie nesena v čele procesí až na Mariánskou Horu. Cestou ji doprovázíme růžencem a mariánskými písněmi. V kapličce pak prosíme a uctíváme Ježíšovu matku litaniami.

Letos se tato slavnost koná 21. srpna kolem svátku Panny Marie Královny v 10 hodin dopoledne. Tímto zveme všechny mariánské ctitele

k účasti na této jizerskohorské pouti.

farníci z Albrechtic

Setkání zástupců hnutí v litoměřické diecézi

Setkání bylo inspirováno loňským pozváním sv. Otce zástupců všech hnutí v církvi do Říma, aby společně děkovali Bohu za tento veliký dar, často nazývaný jarem v církvi a zároveň aby se společně představili světové církvi. Církev v jednotlivých zemích organizují podobná setkání a též diecéze se snaží představit jednotlivá hnutí a zvat je k aktivní spolupráci na životě diecéze. Podobně i v naší diecézi náš biskup mons. Josef Koukl pozval zástupce hnutí na setkání na sobotu 19. června 1999 na biskupství.

Po úvodní modlitbě pan biskup připomněl roli hnutí a jejich jednotlivá charismata, která budují církev. Současná hnutí v církvi nabízejí spiritualitu, která je obrovskou nabídkou pro křesťana žijícího uprostřed světa značně sekularizovaného a někdy i víře nepřátelského. Nabízejí cestu k Bohu, po které je možno jít společně a navzájem se posilovat modlitbou, pomocí a inspirací zakladatele. S humorem sobě vlastním pan biskup citoval názor neznámého autora, který tvrdí, že nemůže být ještě konec světa, protože církev ještě nevyčerpala bohatost duchovních cest k Bohu.

P. Jan Rajlich OP, pověřený panem biskupem zorganizovat toto setkání, krátce připomněl vývoj hnutí v církvi a začal představením hnutí Světlo — život nazývané též Oáza, které vede. Toto společenství má svůj původ v Polsku v 60. letech, kdy P. Blachnický pochopil, že cír-

kev potřebuje osobnosti a ty je třeba začít vychovávat. Protože Polsko prožívalo těžká léta útlaku komunistickým systémem a nešlo působit veřejně, začal s formací ministrantů, organizoval jejich formaci, liturgickou výchovu, duchovní cvičení atd. Postupně se hnutí rozvíjelo, přibíralo děvčata a nakonec i manželské páry. Nouná je zde pedagogika nového života inspirovaná tříletým katechumenátem pro svobodné i ženaté.

Neokatechumenát představili manželé, kteří přijeli až z Brna. V diecézi zatím nepůsobí, ale seznámili ostatní zástupce hnutí se svým duchovním bohatstvím.

Schönstattské hnutí představil P. Jirásek se svojí sestrou a manželou z Děčína. Krátce nastínil strukturu, která zahrnuje asi 20 různých složek (Mariiny sestry, Schönstattpatres, bratry, rodiny, maminky, mládež...) V naší diecézi působí hlavně v Děčíně.

Asi nejpočetnější hnutí v naší zemi i v diecézi, fokolare, představili manželé z Liberce. I ono má různé složky nazývané Nová mládež, Nové rodiny a dokonce též Nové farnosti.

Posledním představeným hnutí bylo Mariánské kněžské hnutí.

Jednotlivá hnutí jsou postupně přestavována krátkými články v KT a též náš časopis chystá přestavení jednotlivých hnutí podrobněji, aby ti, kdo mají zájem, mohli více vidět jejich způsob života.

JH

Svěcení Nisy

Jablonecký děkan P. Antonín Bratršovský posvětil v sobotu 3. července řeku Nisu, která v naší diecézi protéká také Libercem a Hrádkem nad Nisou. Vyvrcholily tak týdenní Slavnosti řeky, které měly připomenout obyvatelům města jejich spoluzodpovědnost za její stav.

Svěcení a lidové slavnosti se zúčastnilo několik desítek lidí, z nichž asi třicet přišlo dokonce v holínkách korytem řeky. Otec Antonín Bratršovský při obřadu prohlásil: příroda potřebuje lidskou pomoc jako protiváhu jejímu znečištění. Ovšem zdravá příroda a zdravý duchovní život člověka jsou spojitě nádoby.

Jan Macek podle MFD 7. 7. 99 svč

P. Jan Jucha MS

Velká pouť po mariánských svatyních

Než se farníci z Bozkova u Semil vydali do Litoměřic uvítat Pannu Marii z Nazareta 10. května, měli již za sebou velkou pouť po mariánských svatyních Pyrenejského poloostrova. Prvním poutním místem byl Montserrat. K našemu velkému překvapení sloužil slavnostní mši svatou na Monserratu pan kardinál Miloslav Vlk. Další den následovala prohlídka hlavního města Španělska Madridu, potom Toledo a nakonec dalšího poutního místa Guadalupe. Velká budova kláštera uchovává sošku Panny Marie, jíž k nohám skládali španělští dobyvatelé část kořisti a Kolumbus po ní

pojmenoval jeden z ostrovů. Přes noc jsme jeli do sousedního Portugalska, do poutního místa Fatima. Fatima je známa zjevením Panny Marie třem dětem, Lucii, Františkově a Jacintě. Dnes nás ve Fatimě upoutá basilika nad prostranstvím pro jeden milion věřících. Toto poutní místo bylo našim hlavním cílem. Pochopitelně jsme nemohli zapomenout na návštěvu Lisabonu, hlavního města Portugalska. Projeli jsme ještě mnoho památných měst a klášterů včetně Porta, od kterého má Portugalsko své jméno. Ve Španělsku jsme ještě navštívili Santiago de Compostella. Toto

poutní místo je ozdobeno krásnou barokní stavbou. Po slavné mši svaté jsme měli možnost navštívit kryptu s ostatky světce sv. Jakuba a vzdát úctu před jeho sochou na oltáři.

Ještě plní dojmů z pouti po Portugalsku a Španělsku přejíždíme znovu hranici a jsme ve Francii. Na svazích Pyrenejů jsou Lurdy, snad nejznámější poutní místo světa.

Cesta byla naměřena na 7500 km, občas nocleh v autobuse, ale projevy nespokojenosti nebylo slyšet. Všichni byli nadšení, byli na pouti. Cestou nás provázal P. Jan Jucha, farář v Bozkově a jeho polský kolega P. Stanislav,

františkán, kterému se podařilo doplnit počet poutníků o polské poutnice. Těmto našim duchovním otcům patří naše Pán Bůh zaplať.

Nemůžeme také zapomenout na cestovní kancelář Erika Tour ze Semil. Manželé Kousalovi nám svou dobrou náladou, výkladem a starostí o naše žaludky zpřijemňovali naše dlouhé putování ve dnech 6. až 19. dubna.

Kam povede naše příští pouť? To necháme na Pánu Bohu!

Jaroslav Kurfířt,
Bozkov u Semil

Ministrantský den v Hejnicích

Dlouhá cesta ministranty odradila

Bazilika Navštívení Panny Marie byla v sobotu 22. června dějištěm ministrantského dne pro východní polovinu diecéze. Po mši svaté spojené s biřmováním, kterou sloužil otec biskup Josef Koukl a při které všichni účastníci ministrovali, se konala v ambitech klášterního kostela ministrantská soutěž. Názvy disciplín odpovídaly událostem z života Panny Marie a Ježíše: liturgický a biblický test byl „Dvanáctiletý Ježíš v chrámě“, skákání

v pytlicích „Útěk do Egypta“ a skládání textů mariánských modliteb „Zvěstování“.

Stinnou stránkou byla slabá účast. Možná kvůli odlehlosti Hejnic přijelo pouze dvacet ministrantů ve školním věku a asi deset starších organizátorů, a to především z libereckého vikariátu. Do příštího ročníku bude třeba přemýšlet nad tím, jak zajistit větší počet ministrantů. Nebo více ministrantů v diecézi není?

Jan Macek, Jablonec n. N.

Městské muzeum v Žitavě, Klosterstraße 3, 02763 Zittau
Otevřeno denně od 10 do 17 hodin kromě pondělí
Vstupné 7 DM dospělí, 4 DM děti, 18 DM rodinné vstupné

Žitavské „hladové plátno“

Významnou událostí v Euroregionu Nisa — který zasahuje i část naší diecéze v oblasti Liberecka — se stalo zpřístupnění Velkého žitavského postního plátna v sobotu 12. června v kostele svatého Kříže. Postní plátna jsou dnes již téměř zapomenutou kapitolou lidové zbožnosti křesťanů. Dochovala se pouze v některých částech Evropy. Těmito přehozy, někdy také označovanými jako hladová plátna, se zahalovaly v postě jak relikvie, tak i celé oltáře. Z doby gotiky dostala plátna svou zvláštní přitažlivost a liturgickou funkci díky svému celoplošnému zobrazení, které mnohdy ilustruje křesťanskou cestu spasení podle Starého a Nového zákona.

Velké žitavské postní plátno pocházející z roku 1472 prozrazuje již svým vzhledem pět set let osudové cesty: odložené, ztracené, zapomenuté, potřhané a v letech 1994/95 restaurované nadací „Abeg-

stiftung“ v Riggisbergu. Plátno nebylo ušetřeno ani poslední světové války: Když ho našli sovětské vojáky na Ojbíně u Žitavy, použili ho a tím poškodili při budování sauny.

I po takto obdivuhodném osudu se podařilo plátno restaurovat a zpřístupnit. Dodnes tak vyzařuje neobvyklou krásu, která od diváka vyžaduje hlubokou úctu a obdiv. Je to monumentální dílo o rozměrech 6,80 × 8,20 metru a obsahuje 90 biblických obrazů, které mají být námětem na rozjímání.

Kromě Velkého žitavského plátna vlastní muzeum kostela sv. Kříže také plátno menších rozměrů 4,15 × 3,40 metru. Zobrazuje však pouze jedinou scénu z bible, a to ukřižování Ježíše Krista. Vznik obou pláten je datován do doby, kdy Žitava byla součástí českého království, proto se na plátnech také nacházejí znaky českých vládců.

Mgr. Milan Turek, Liberec

Netradiční možnost přeshraniční spolupráce

Církev pohraničí může jen obtížně vytvářet vlastní projekty, často chybí zkušení lidé a pro sponzory je to riskantní prostor. Můžeme však přijmout pozvání do projektů cizích, přispět k nim svými specifickými možnostmi. Přirozeně řada z nich je přeshraničních.

Takovým je též GÜSA, propojení pomáhajících profesí v euroregionu NISA, odborně zajištěný Vysokou školou v Žitavě a Zhořelci. Obsahuje kvalifikační program, řeší jazykové nesnáze, připravuje konkrétní příručky pro jednotlivé skupiny klientů.

Díky tomuto projektu lze navštívit zahraničí už ne jako turista, ale proniknout i do tak nepřístupných oblastí, jako je třeba vězení. Může pak být skvělou zkušeností vidět, jak třeba polský stát díky velkému respektu, kterému se těší u svých obyvatel, dokáže službu vězňům realizovat velkorýse a produktivně. Smutnější

je statistika obdobného zařízení v Budyšině, kde 40 % klientů mluví česky nebo polsky. Otevírá se tu prostor k duchovenské péči, možná ještě náležitější než u nás, kde se ztrátou svobody uvězněný neztrácí alespoň vlast.

Kdo se těší svobodě, může v demokratickém prostředí nejen hledat, ale třeba i poskytovat pomoc v oblasti osobních a rodinných konfliktů, nezaměstnanosti, bydlení, financí, účastnit se svépomocných skupin. Není odkázán na sektářské proudy, nemusí čekat, až mu u dveří zazvoní „zachránce“. Přitom se může cítit i spirituálně akceptovaným.

Na závěr snad ještě adresa pro zájemce o materiály: stačí vám jakýkoliv mobilní telefon či počítač v síti internet, asi 3 Kč telefonní poplatek, libovolný jazyk:

guesa@htw-zittau.de

Odpověď dostanete obvyklou poštou.

P. Pavel Michal

Přečtěte si...

Máme před sebou dva měsíce prázdnin — to mají školáci, my dospělí máme dobu řádných dovolených. Já jsem si vždy připravil hromadu knížek a bláhově jsem se domníval, že je všechny přečtu. Samozřejmě že jsem je přečetl, ne však o té dovolené. Teď mám před sebou také hromádku knih a chtěl bych vás o nich informovat — a vy se možná rozhodnete, že si některou z nich přibalíte do kufru.

**Špidlík, Tomáš: Spiritua-
lita křesťanského Východu —
Modlitba II, Refugi-
um 1999, 389 Kč**

Představovat P. Špidlíka snad už nemusím, zde na stránkách Zdislavy jsme se už o něm zmiňovali. V této knize se autor snaží čtenáře přivést k původním křesťanským hodnotám. Je to kniha velmi náročná a domnívám se, že v případě, že si ji vezmete s sebou, na nic jiného vám nezbude čas.

Stemberger, Guenther: Talmud a midraš, Vyšehrad 1999, 328 Kč

Tato kniha přináší aktuální a úplný přehled rabínské literatury a seznamuje čtenáře s dobovými souvislostmi rabínského židovství.

Knihy tajemství a moudrosti III, Vyšehrad 1999, 198 Kč

Závěrečná část třídílného výboru nejzávažnějších židovských apokryfů, která obsahuje Třetí a Čtvrtou knihu makabejskou, Zjevení Abrahámovo, Závětí Abrahámovu, Nanebevzetí Mojžíšovo, Modlitbu Menašeho, Ódy Šalamounovy, Syrské žalmy a Josefa a Arenata. Knihu přeložili členové Starozákonní překladatelské komise České biblické společnosti.

Dialog křesťanů a Židů, Vyšehrad 1999, 236 Kč

Knihy je výběrem článků z časopisu Zpravodaj Společnosti křesťanů a Židů a přináší studie o židovských a křesťanských tradicích a jejich současném dialogu z pera autorů jako Jan Heller, Jan Sokol, Milan Balabán, Emanuel Lévinas, Dominik Duka a dalších.

Urs von Balthasar, Hans: Cesty k ujasnění, CDK 1998, 159 Kč

Knihy vychází ve spolupráci s Křesťanskou akademií Řím a pojednává výstižně a sumárně o řadě podstatných otázek křesťanství, o nichž se dnes diskutuje. Je připojena esej Proč zůstávám v církvi, což je klasické dílo křesťanského myšlení naší doby, a knihu uzavírá studie o autorovi.

Maier, Hans: Politická náboženství, CDK 1999, 149 Kč

Tato kniha může zaujmout čtenáře svým originálním metodologickým přístupem, brilantním rozbořením totalitárních fenoménů XX. století i pokusem odvážně říci „znamení naší doby“ — nacionalismus, nové etické podněty a fundamentalismus.

Pán a dárce života, CDK 1999, 110 Kč

Knihy je sborníkem studií — referátů ze dvou ekumenických kolokvií na téma Setkání s Duchem svatým v Novém zákoně a křesťanská tradice.

Knihy uvedené v recenzích a anotacích našeho časopisu si můžete zakoupit v prodejně:

KNIHKUPECTVÍ

IČO: 631 38 557 DIČ: 196-7508122655 IČO: 631 39 901

**Grün, Anselm: Poselství
shůry, Karmel 1999, 89 Kč**

Další kniha populárního benediktina, která má podtitul: 50 andělských inspirací pro všední den. Anděl zde znamená určitý postoj, který by měl mému životu dávat určitý směr. Jeden takový postoj by nám mohl být oporou v životě, v němž se nelze ničeho zachytit a odpovídá tomu, co jsme nazývali ctnost.

**Augustyn, Józef: Umět
přijmout vlastní život, Kar-
mel 1999, 61 Kč**

Jak by se měl člověk vyrovnat se svým životem musí hledat hlavně u sebe, stanout před sebou samým i před Bohem se svými pochybnostmi, nadějemi, obavami, touhami. Ukázkou takovýchto hledání je právě tato knížka.

**Bible a christologie, Krys-
tal OP 1999, 94 Kč**

Dokument Papežské biblické komise z r. 1984 s úvodem P. Ctirada V. Pospíšila OFM a rozsáhlou bibliografií.

**Seibt, Ferdinand: Karel
IV., NLN 1999, 345 Kč**

Velmi zajímavě napsaná kniha o císaři římském a králi českém Karlu IV. z pera mnichovského historika Ferdinanda Seibta, který je svým dětstvím spjat s Litoměřicemi.

Nakladatelství Paulínky

...začalo vydávat edici *Víra a život, kde se formou stručných pojednání zabývá částými otázkami dnešních křesťanů a tímto chce napomáhat poznávání základních témat lidského života ve světle víry.*

Dosud vyšlo:

**Castronuovo, Filippa: Se-
znamujeme se s Písmem
sv., 1998, 70 Kč**

**Morin, Dominique: Učení
II. vatikánského koncilu,
1999, 70 Kč**

**Le Mouel, Gilbert: Se-
znamte se: Apoštol Pavel,
1999, 70 Kč**

-mela-

850 let premonstrátů v Želivě

10. června byla v pelhřimovském kostele sv. Víta zahájena výstava s názvem 850 let od příchodu premonstrátů do Želiva. Expozice vznikla zásluhou Kanonie premonstrátů v Želivě, Jihočeského muzea v Českých Budějovicích, Kulturního střediska a Městského úřadu Pelhřimov. Výstava potrvá do konce srpna t. r.

BČESKÁ
BIBLICKÁ
SPOLEČNOST

Vážení přátelé.

Chceme Vás seznámit s naší vydavatelskou činností, která je širší, než se všeobecně předpokládá. Středem naší činnosti je pochopitelně Bibli, ale vydáváme i knihy, které mají pomoci při její četbě a studiu. V průběhu dalších čísel Vás s těmito tituly postupně seznámíme:

Bible

Český ekumenický překlad včetně deuterokanonických knih

Mimo biblický text obsahuje vydání také úvody ke Starému a Novému zákonu, předmluvu kardinála Tomáška, chronologické přehledy, úvody ke každé biblické knize, předmluvu sv. Konstantina (Cyrila) k slovanskému překladu Evangeliaře, předpěv sv. Konstantina k slovanskému překladu Čtveroevangelia a osm map. Dohromady 1404 stran v pevných vazbách.

- menší vydání — cena 250 Kč
- větší vydání — cena 320 a 380 Kč
- menší vydání — vazba v kůži
- cena: 300 Kč
- větší vydání — luxusní vazba v kůži
- cena: 1100 Kč

Tento překlad Bible je možno zakoupit i bez deuterokanonických knih ve stejných formátech v cenách od 175 Kč do 700 za knihu vázanou v kůži.

Bible svatá

Písmo svaté Starého na Nového zákona podle posledního vydání kralického z roku 1613.

- menší vydání — cena 210 Kč
- větší vydání — cena 420 Kč
- větší vydání — luxusní vazba v kůži
- cena: 1200 Kč

Křesťanskou rozhlasovou stanicí lze od 1. srpna poslouchat také z vysílače JEŠTĚD 97,9 FM

Zkuste si nás naladit! Zachytíte-li naše vysílání, zavolejte nám do Radia Proglas na telefonní číslo 05-4321 7241, těšíme se na Vás

**Nabídka Karmelitánského nakladatelství
Novinky roku 1999**

Nový dotisk jednoho z nejúspěšnějších titulů Anselma Grüna:

**Anselm Grün:
Modlitba jako setkání**

Tato kniha se nesnaží pouze objasnit, co je podstatou modlitby, ale přináší také mnoho inspirativních postřehů pro náš duchovní život.

Brož., 54 str., 59 Kč

**Phil Bosmans:
Nezapomeň na radost**

Knihy krátkých textů známého belgického kněze a spisovatele, které nám mohou vrátit dobrou náladu. Kniha je doplněna barevnými fotografiemi.

Váz., 110 str., 109 Kč

**Donald X. Burt:
Na stará kolena**

/Úsměvná vzpomínání/

Humorně laděné úvahy stárnoucího profesora filosofie věnované smyslu života a přicházejícímu stáří. Krátké příběhy jsou prokládány citáty z Písma. Autor se také jako augustinián nechává často inspirovat životní moudrostí sv. Augustina. Kniha je určena čtenářům všech věkových kategorií.

Brož., 86 str., 89 Kč

**Ivan Kolman, Jiří Štourač:
Cesta do Kompostely**

/Pěšky napříč Evropou/

Dva mladí čeští výtvarníci se rozhodli podniknout pěší pouť bez peněz přes celý

kontinent. Deníkové záznamy z tohoto putování tak poskytují zajímavé svědectví o křesťanské Evropě konce druhého tisíciletí.

Brož., 135 str. + barevná příloha, 129 Kč

**David Torkington:
Poustevník**

Na pustém ostrově u skotského pobřeží žije „poustevník“ Petr. Je to náš současník, který by vám nejspíše připadal jako obyčejný venkovan nebo farmář. Pro otce Robertsona, který právě prožívá krizi víry, se však právě cesta za Petrem na vzdálený ostrov stává cestou k sobě samému. Kniha je určena všem, kteří nepochybují o tom, že duchovní život může být dobrodružství.

Brož., 86 str., 95 Kč

Úplnou produkci Karmelitánského nakladatelství můžete obdržet na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s.r.o.
Zásilková služba
Kostelní Vydří 58
380 01 Dačice
Tel./fax.: 0332/420 295

nebo obchodní oddělení Praha 6 — tel. 02/24316029

To byl ale prima den!

V sobotu 22. května jsme se my, kdo navštěvujeme hodiny náboženství v mšenské farnosti, sešli v časných ranních hodinách na mšenském nádraží. Vstávání nebylo opravdu moc příjemné, ale stálo za to.

Uvnitř motoráčku alespoň nebylo tak chladno jako venku. Krátce před sedmou vláček zastavil na boleslavském Hlavním nádraží A hned začal blázinec. Tedy vlastně až za chvíli. V klidu jsme přestoupili do poloprázdného vagonu ve vidině příjemné cesty. Veselí však náhle opadlo, když se zjistilo, že nejspíš pojedeme místo do Prahy do Nymburka. A honem ven a do správného vlaku. Stihli jsme to jen tak tak.

Na Hlavním nádraží už na nás čekal průvodce. Vydali jsme se tedy na Staroměstské náměstí. Z cesty toho moc nebylo kvůli vysoké rychlosti, kterou jsme se přemísťovali, abychom mohli vidět orloj. Bylo právě 9 hodin. Opět jen tak tak.

Ze „Staromáku“ jsme šli přes Karlův most navštívit Pražské Jezulátko. Téměř

každý z nás si koupil na památku nějaký suvenýr. Z kostela Panny Marie Vítězné jsme se vydali k lanovce na Petřín. Nahoře už na nás čekalo zrcadlové bludiště. Vstupné nebylo kupodivu ani příliš vysoké. Zato rozhledna vysoká byla. A taky rezavá a ve větru se kývala. Ale přes to

všechno na ní bylo moc a moc turistů a taky my.

Z Petřína jsme se vydali na Hrad. To bylo ještě hezké počasí. Prohlédli jsme si nádvoří a chrám sv. Víta, ale kvůli velkému počtu návštěvníků jsme se dovnitř nedostali, jen ke dveřím. Ve Zlaté uličce jsme cestou z Hradu ještě navštívili muzeum hraček. To už byla obloha trochu zamračená. Za několik chvil se spustil prudký déšť. Naštěstí byl nablízku vchod do metra. Spása! Celí promočení jsme usedli do posprejovaného vagonu směr Strašnice.

Ve Strašnicích se mimo jiné natáčeli Policajti z předměstí, ale hlavně tam stojí zbrusu nový kostel. Takový nový kostel, to je něco úžasného. Vlastně to jako kostel ani nevypadá. Mně to připomínalo spíš pyramidu nebo indiánské teepee. Je to takový chrám Páně, všechno v jednom, univerzál. Kromě vlastního kostela je v komplexu zahrnuta učebna náboženství, knihovna, WC, oddělené zповědnice a místnost pro maminky s malými dětmi. Interiér kostela je obložen dřevem a působí velmi teple. Oltář je vyroben z jednoho kusu kamene, z „kvádrů nárožního“. Jako správní křesťané jsme se samozřejmě chopili příležitosti slavit mši svatou. Po mši následovalo rozloučení s hostitelem a cesta zpět k metru.

Metrem jsme dojeli až na Hlavní nádraží. Tam někteří z nás (nechci jmenovat) utratili poslední peníze (pokud ještě nějaké měli) v automatu na pití. Pak už jen stačilo najít si ten správný vlak a čekat na znamení k odjezdu. Do Mšena jsme dojeli okolo deváté, unavení a ospalí. Všem se ale výlet moc líbil, přestože byl dosti náročný. Rádi jsme se zase někde společně podívali a už se těšíme na společo a další prima dny.

J. B., Mšeno

OREL NEJEN V CHOMUTOVĚ

Mnoha seniorům vyvstane při vyslovení slova Orel spousta vzpomínek na mláďd spjatých s touto organizací. Dnes je však téměř zapomenuta. Poněvadž kromě Chomutova a Chřibské nemám zpráv o dalších orelských jednotách, je třeba, abychom o ní něco věděli.

Stanovy říkají, že cílem Orla je provozování sportu a tělovýchovy a organizování duchovních, kulturních a sociálně výchovných aktivit, jakož i dalších významných projevů lidské kultury, podporování výchovy všech svých členů v duchu křesťanských zásad uplatňovaných v rodině i ve společnosti podle katolické víry.

Chomutovská jednota čítá přibližně dvacet členů. Co se věku týče, je nejmladší z celé župy (vyšší celek, pod který spadají jednoty, nad župou je ústředí). Tato župa jest nazývána Pospíšilovou a centrum má v Praze. Každá jednota, župa i ústředí mají právo používat prapory a vlajky. Oficiálními barvami jsou modrá a bílá, Orel má i vlastní kroje.

Víme již, že Orel je organizace především sportovní. Jednota uspořádala Masopustní turnaj v kopané a odbíjené, na který se sjelo 50 účastníků nejen z Chomutovska, ale i Liběšic a Prahy. Ale nejen tyto jednorázové akce zaměstnávají mládež v Chomutově. Týden co týden se

scházejí ke společnému trávení čtvrtěních podvečerů v tělocvičně místního gymnázia, aby potom mohli úspěšně reprezentovat jednotu v Amatérské volejbalové lize.

Přibližně 15 dětí odjíždí na počátku července na letní orelský tábor, který již mnoho let vede bratr jednatel. Od táborů ostatních se liší hlavně svojí náplní, která dbá na duchovní růst, ale i detaily — děti si samy vaří, v noci drží hlídky atd.

Nezanedbává se zde ani kultura. O Vánocích se s úspěchem setkala prezentace divadelní hry Betlémská noc od bratra Kuby, který ji sám s nejmladšími členy jednoty secvičil. Scénka se prováděla celkem 5× v Chomutově a Litvínově, kde byla součástí Vánočních historických trhů. Hlavně u malých diváků, kteří také byli trošku zapojeni do děje, vyvolávala spokojené úsměvy. Dále ti starší pod vedením bratra místostarosty zcela v duchu důležitého dokumentu Konstituce o posvátné liturgii secvičili Českou mši vánoční od J. J. Ryby, kterou během svátků provedli na třech různých místech v okolí.

V poslední době je největší náplní jednoty práce na Diecézním centru mládeže v Boči (DCM), o němž je psáno v minulém čísle Zdislavy.

Redakčně zkráceno

Poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie v Chorušicích

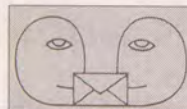
Zveme srdečně na pouť v sobotu 14. srpna do Chorušic. Vlakové spojení k nám je z Mělníka v 7.05 hod. a z Mladé Boleslavi v 7.18 hod.

Program pouti:

9.00	modlitba růžence
9.30	slavná mše svatá
11.00	Loretánské litanie

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Už je to tady!

A dostal jsem na frak. A pořádně. Viz dopis paní Květoslavy H., Zdislava IV/6, str. 15.

Paní H. pobouřil můj názor, že kněží žijí na hranici chudoby a namítá, že za mizerný servis, který poskytují, mají dost. Lidé jsou lhostejní kněžím a kněží jsou lhostejní lidem, míní paní H.

Asi jsem se nevyjádřil dost trefně, ale námitka vznesená paní H. má podle mého soudu dost těžký kalibr a nejsem si jist, zda je dobré ponechat tento názor bez povšimnutí. Na druhé straně vzniká nebezpečí, že si budeme s uvedenou paní vyměňovat na stránkách Zdislavy názory, které ostatní věřící nebudou zajímat.

Čím více se zamýšlím nad názorem paní H., tím více ve mně klíčí poznání, že je moc dobře, že se ozvala. Je to doklad toho, že vztah mezi věřícími a duchovními správci není oproštěn od těžko definovatelných a ještě hůře řešitelných otázek.

Hlavní problém vidím v tom, že je kněží málo. Znamená to, že ti, kteří žijí mimo velká města, mají sotva možnost obrátit se na jiného kněze, když jim jeden nevyhovuje. To vyhovování je samozřejmě věc ryze subjektivní a neplatí pouze pro povolání kněžské. Totéž lze říci o advokátech, učitelích, lékařích a mnohých dalších profesích. Vztah mezi knězem a hříšnou duší je velmi delikátní a někdy to může trvat řadu let, než se vytvoří určitý status důvěry a přátelství.

Soudím, že každý z nás by měl mít svého osobního duchovního správce, jakéhosi partnera ve věcech víry. A to je věc hromsky těžká.

Bojím se, že si asi nebudeme s paní H. ani po tom dnešním uvažování příliš rozumět, ale chtěl bych naznačit, že kněz není žádný servisman. Když se nám poláme pračka, zavoláme opraváře, když rozbijeme auto, dáme ho do autorizovaného servisu, když si zlomíme ruku, jdeme na chirurgii. Ale nejsem si jist, jestli smíme brát kněze jenom tak, že když máme bolák na duši, vyrazíme do kostela za panem farářem.

Připomínám, že kdysi dávno napsal spisovatel Graham Greene jeden skvělý román o knězi v Mexiku (Moc a sláva, pozn. red.) O knězi nehodném, věčně opilém, vedoucím nemravný život — ale přesto knězi.

Jistě — i našim duchovním bychom měli možnost vyčítat, že se snaží vytrvale zpívat, i když nemají hlas, že obsah jejich kázání nepřibije auditorium s otevřenými ústy na lavici, že jejich slova ve zpovědnici jsou neosobní... Mám pokračovat?

Povolání kněze ale není jen povolání ceremoniáře. Kněz má povinnost modlit se breviář, má povinnost žít trvale ve stavu milosti posvěcující, má povinnost poslušnosti vůči svému biskupovi, má povinnost žít osaměle bez vlastní rodiny... Mám pokračovat?

Kritizujeme-li tedy kněze, můžeme kritizovat pouze vnější stránky jeho osobnosti. Nevíme nic o jeho zdravotních potížích, o tichých skutcích, o kterých ví jen on a náš Pán, o odříkání, o obětech, postech, modlitbách a vnitřním trápení. A to jsou věci, u nichž na stupni vzdělání nezáleží.

To, že kněží žijí často odtržené od našeho každodenního života, je bohužel častou pravdou. Na druhé straně soudím, že to není a priori jejich chyba, ale že to je také chyba věřících. Protože věda ještě nepostoupila tak daleko, aby bylo možno kněze klonovat jako pokusná zvířata, bude jejich nedostatek v příštích letech pravděpodobně ještě dramatičtější. Bojím se, že naši biskupové nemají možnost dělat zázraky.

Někde se stala chyba, proto deset let po listopadové revoluci je adeptů na kněžství stále méně a méně. Pán Ježíš nasytil zástup lidí kusem chleba a dvěma ryba-

mi. Jak nasytit diecézi naprosto dokonalými kněžími je z lidského hlediska stejně neřešitelný problém.

Zdůrazňuji ale, že jsem svým původním dopisem nechtěl tuto stránku věci vůbec diskutovat.

Měl jsem na mysli skutečnost, že bychom se my, věřící, měli přičiňovat o to, aby kněží ze svých platů nemuseli špendýrovat děravou farní pokladnu, jak tomu v podobných případech dosud je.

Kněz nemusí vypadat jako playboy. Ale i on potřebuje vkusné oblečení, slušnou stravu a bydlení na lidsky únosné výši. Mne osobně, na rozdíl od paní H., pobuřuje více, když kněz pro samé starosti zapomene, jak vypadá úsměv, když chodí v ošuntělém oblečení z výprodeje, když se kolem jeho auta rojí houf anděličků strážníčků, kteří tu herku drží ještě pohromadě, aby dojela. Nemluvte o tom, že mu přší do fary (zařízené z toho, co jinde už opravdu nikdo nemohl potřebovat).

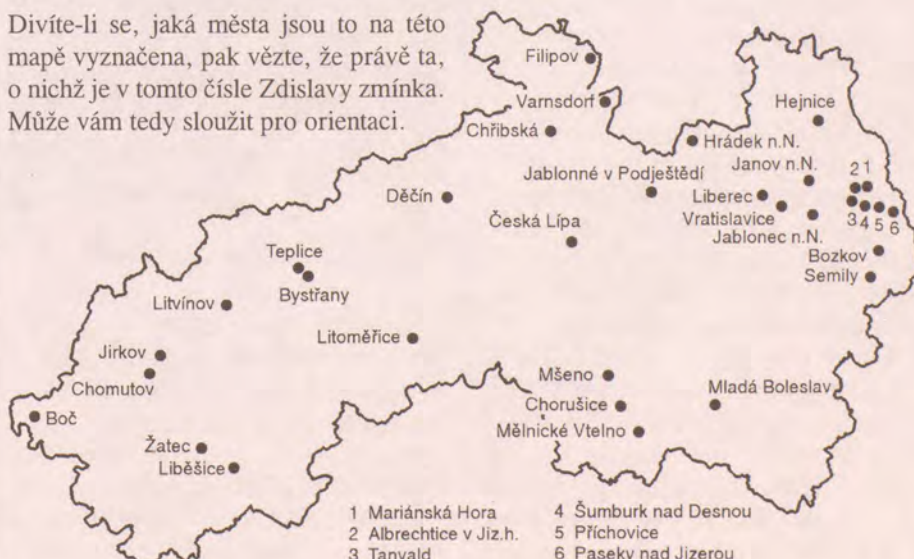
Jestli jsem píchl do vosího hnízda, prosím o omluvu.

Možná, že to vidím všechno příliš černě a pesimisticky. Mluvím ale z osobní zkušenosti a z osobních poznatků o kněžích, s nimiž jsem se dosud v osobním životě setkal. A jsem si jist, že všichni kněží potřebují a budou potřebovat méně kritiky a více pomoci. Boží i naší. Tu první lze vyprošovat, tu druhou uskutečňovat.

MUDr. Jan Toman

Litoměřická diecéze

Divíte-li se, jaká města jsou to na této mapě vyznačena, pak vezte, že právě ta, o nichž je v tomto čísle Zdislavy zmínka. Může vám tedy sloužit pro orientaci.

Hradčanská katedrála

Se současným arcibiskupem kardinálem M. Vlkem se shromáždilo v sobotu 19. června množství kněží, povětšinou letitých, spolu s pomocnými biskupy J. Škarvadou a V. Malým. Zvláštní pozornosti se mezi přítomnými těšil Václav Pácha, kdysi dávno druhý sekretář arcibiskupa Berana. Proč? Ta sobota byla dnem padesátého výročí poslední Beranovy mše svaté v této katedrále.

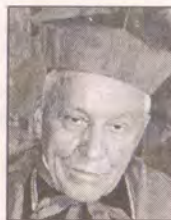
Tehdy byl svátek Božího Těla. Už na začátku této mše svaté, té letošní, výroční, se hlavní celebrant zahleděl do minulosti. Tehdy byla svatyně více zaplněna než dnes. „Katolická akce“ si to zasloužila. Dnešní kardinálova slova byla doznívající ozvěnou slov celebranta Josefa Berana: „Tato katolická akce není katolická, tak jako před kostelem rozdáváné Katolické noviny nejsou katolické.“ Řev těch podivných „věřících“ přehlušil celebrantova slova. Varhaník rozehrál státní hymnu a tak ztišil hulákající dav.

Celebrant potom sloužil tichou mší svatou a nakonec se uprostřed věnce bohoslovců vrátil do své rezidence. To byla vzpomínka. V závěru letošní bohoslužby slova přistoupil k ambonu poslední Beranův sekretář, dnešní pomocný biskup generální vikář Jaroslav Škarvada. Ten jako nejpopovolanější ze všech svou promluvou představil léta Beranova exilu v Římě až po jeho pohřeb v kryptách baziliky sv. Petra.

Vykreslil těch padesát let od Božítelové slavnosti v katedrále sv. Víta: Léta Beranovy internace v řadě míst doma v Čechách, jeho jmenování kardinálem a vycestování do Říma, přátelský vztah s papežem Pavlem VI., účast na závěrečné části II. vatikánského koncilu, cestování světem po Evropě i zámoří... Kardinál Beran onemocněl zhoubnou rakovinou, byl operován ve Stuttgartu a závěrečné měsíce prožil ve Svatém Městě – Římě. Žil v papežské koleji Nepomucenum, kde se v jubilejním roce úmrtí sv. Cyrila setkal s českými poutníky při koncelebrované mši svaté papeže Pavla VI. spolu s českými a slovenskými biskupy. Po pravici papeže se skoro ztrácela drobná postava pražského arcibiskupa.

Byla to tehdy jen malá část československých poutníků, kteří se mohli ještě jednou – naposledy – setkat se svým kardinálem. Přinesli jsme mu dar: bochník českého chleba a karton lahví plzeňského piva. Nezapomenu na jeho úsměv, když jsem mu podával tehdy ten bochník se slo-

Kardinál
Josef Beran

vy, že mu přinášíme domácí chléb, poněvadž Římané pořádný chléb upéct nedovedou. Vzpomněl jsem si tehdy na chvíli z Beranova svěcení, kdy jsem byl mezi těmi, kteří biskupu světiteli přinášeli obětní dary, mezi kterými byly i dva bochníky chleba, jeden postříbřený a druhý pozlacený. Tady však v Nepomucenu to byl jen prostý bochník. Při jeho odevzdávání jsem se kardinálovi Beranovi naposledy podíval do tváře. 17. května 1969 pak zemřel.

Několik minut po smrti přijel do Nepomucena papež a políbil kardinála na čelo jeho dosud nevychládlého těla. Od Svatého otce též vyšel pokyn k pohřbu v blízkosti hrobu sv. Petra. Pohřební obřady vykonal sám papež nad rakví v prostoru před kaplí sv. Václava ve svatopetrské bazilice. Když biskup Škarvada líčil Beranův život, nemohl přehlédnout jeho zbožnost, jeho úctu k Eucharistii, která mu dodávala sílu. Ve svém článku pro římský deník L'osservatore Romano uvedl ten, který měl k Beranovi nejbližší: Byl to pes sklánějící se u nohou svého Pána. Tohle však byla slova, která redaktor z článku vyškrtl.

Msgre Josef Helikar

Jak se rodí Zdislava

P. Michal

Kapitola druhá: Redakční rada

Během měsíce do kanceláře na janovské faře — redakce Zdislavy — přišlo několik dopisů s příspěvků (v lepším případě). Jedu na redakční radu, kde se na konzistoři setkám s kolegy redaktory, kteří se na počátku vydávání nasadili pro pomoc při tvorbě Zdislavy. Před několika dny jsem jim poslal pozvánku, aby bylo jasno, co se bude dít na tomto našem setkání. Program je v hrubých rysech stále stejný. Zhodnotíme kvalitu již vyšlého čísla, přečteme si příspěvky, které přišly do redakce nebo které přinesli sami redaktori a když jsme hotovi, ještě si rozdáme úkoly na další čísla.

Původním záměrem bylo sestavení redakční rady tak, aby byl každý redaktor z jiného vikariátu. Ale jak to tak bývá, v některých se nenašel nikdo a z některých — např. Českolipského nebo Teplického — je redaktorů několik.

Návrat z redakční rady není nikdy veselý. Vezu si domů spoustu práce, přede-

vším přepisování příspěvků, na kterých se redakce dohodla, že budou otištěny. Navíc jich málokdy je dost, takže vymýšlím, čím vyplním volná místa.

Přepisování je dlouhá a nevděčná práce. Zabere čas, který pak není nikde vidět. Jen občas si odvážím z redakční rady disketu s již připraveným článkem. Nejlépe připravené články jsou však ty, které mi přijdou do počítače přímo internetem. Na tomto místě děkuji především slečně Martině — sekretářce na konzistoři v Litoměřicích, která některé příspěvky opíše a připravené pro sazbu je pošle internetem. Již od začátku devadesátých let začalo být ve vyspělých evropských státech a v USA samozřejmostí, že biskupství i farnosti jsou vzájemně propojeny počítačovou sítí, a tak je dobře, že dnes i v naší zemi mají alespoň některá biskupství toto propojení, tolik usnadňující administrativu a komunikaci.

Když jsou všechny články napsané a připravené, začínám se věnovat přípravě obrázků a fotografií. Říká se, že „scanování“ (skenování) obrázků do počítačového formátu je jedna z nejuněmělejších novinářských prací. Správné nastavení jasu, kontrastu, rozlišení, komprese a podobně znamená dobrý či špatný výsledný efekt fotografie v publikaci. Ve Zdislavě je tato práce usnadněna tím, že fotografie jsou ve své výsledné podobě jen černobílé, a proto s nimi není zase tolik práce. Nicméně, nějakou hodinku času zabere i tato část přípravy.

Vše je připraveno pro začátek výroby nového čísla, ale o tom až příště.